

ΡΩΜΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
στην κλειστήν ιδιόρρομον γην των Παρθενώνων.

Ένακόσα και χίλια κί'επτά,
ετούχιας παντού και λεπτά.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

**Γράμματα και συνδρομαί—άν' εύθείας προς έμψ.
Συνδρομαί γιά κάθε χρόνο—δ κ τ ά θ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τ ά ξένα όμας μέρα—δ έ κ α θ ρ ά γ κ α κ α ί 'σ τ ό χ έ ρ ι .**

Εικοστή μηνός Γενάρης,
ποιός την έκλογή θά πάρη :

Πούτος ένακόσα κί'εβδομηνταέξη
και ξανά'σθη, κάλπικος ό λαός άς τρέξη.

Μέ πόνο κί'ό Ρωμλός θρηνεύ του Βεροναρδάκη τή θανά.

Μνήμα γιά τούτον άνοίξε χρυσόκαλλοθα κέρη,
κί'άπό' μπροστά του 'δμάβηκαν Φωκάδες Νικηφόροι,
Δοξαπακτρήδες του Μωρηξ, τής Πόλις Κωνοστρατινιοί,
κί'ή Φωάστα κί'ή Μερόπη του μή την Κυρά Φροσύνη.

Άρχαίων χρόνων ήρωες κί' άρχαίαις ήρωίδες
μύρα σκορπούν λατρείας
γιά αυτόν, που τούς ζωντανάφες μέσ' από τής σελίδες
μεγάλης Ιστορίας.

Νεκρό τόν καλλιστέφανο τής Δέσους ποιητή
κυκλόνου μαυροφόρα
της Μνημοσύνης κόραϊς,
και μέ τόν όιστρο τραγουδοδη, και μέ τήν άρετή,
πού'στών Μουσών τόν Πάνθον κανείς χωρίς έκείνη
δέν είμπορεί νά μείνη.

Είδε νά φεύγουν όνειρα σάν τής αύγής τής πάγκαις
καί'στούς καούς τής άμορφής νά λειτουργούν άράγκαις,
είδε τόν του και τήν ψυχή του γένους νά χαινώνεται
κί'ό Μαμμωνάς από παντού νά χρυσοστεφανώνεται.

Και ξεχασμένους έδουσε, μέ τήν περιφάνεια,
που διν'ή Τέχνη μοναχή σί'λίγους διαλεγμένους,
και πικραμένους άπλωσε τό χέρι σ'ά στεφάνια,
που τούλε δώσ'ή Θάλαια σέ χρόνους περασμένους.

Κί'ή Μουσα, που παρασταίς γλυκερά περιγορητρά
'στούς πόνοους, σ'ά γεράματα,
δακρυδρεπτή ψιθύρισε συνευδισμένη ρήτρα :
κατακαυμένα γραμμάτια!

Τών Ξολίνων φλαραία γιά τήν έκλογή τήν κρούα.

Π.— Μην είσαι, Φουούλη, γεγές...
Φ.— Ξέρεις πός έχωμ' έκλογάς,

Ξέρεις πός ένας μοναχά θά'θ'ήδέρ Παρικλέτο,
κί' από πολλούς μήν καρτερής κρασί και ταυγαρέτο.

Ξέρεις πός πρέπει τήν αύγή
νά πής και νά ψηφίσης,
κί' έμπρός'στού γένους τήν κραυγή
τάστοτα νά τάφωσής.

'Ορείλις, κακόκαλο ξερό,
'σ'ά τμήματα νά ρέψής,
όρείλις τώρα τό χορό
τής κάλπης νά χορεύής.

'Εμένα, βρέ, μου τόπακε πολλοί Ρωμλολοί
πός τήν καλλίτερη ζωή περνούσ όι ψηφοφόροι.

'Εμένα, βρέ, μου τόπακε πός, σ'τών Ρωμλολών τήν γή
δέν έχου διασκέδαι παρά τήν έκλογή.

'Αλλοίμονοι και συμφορά
σάν έχρη ψηφο, μακαριά,
και προς αυτόν τήν πρόπευσαν έκτιμησιον δέν δείχνεις
και δέν παγκαίως πρόδομος'σθη, κάλπικα νά τόν ρίχνεις.

'Αλλοίμονο σου σάν μπορής
νά λέγεται δημότης,
και χάσκεις κί'αδιαφορείς
σάν ξένος πατριώτης.

Είνας πολίτης ταπεινός
κί'άνάσιος προγόνου
ό μή μετέχωμ' έμμοσώς
έκλογικόν άγώνων.

'Αλλοίμονο, που δέν μπορεί καλά νά καταλάβη
ποιός σπουδαία γίνεται στην Ρωμλοσύνη βλεβή,
και πόσον βλέπεται τή κοινή
σάν ένας άρουρατός
ό μή τελών, ταμπλαγιά,
τό του πολίτου χρόνος.

'Αλλοίμονο σάν δὲν μπορῆς ὦ; ἐξημένη φύσις
χωρὶς κρασοκτάτους, νὰ πῆς καὶ νὰ ψηφίσῃς.
'Αλλοίμονο, ποῦ σ'ἔλογαζες δὲν κόβει καὶ δὲν ῥάβει
καὶ μὲ τὴν ρητορεία του δεσπᾶ δὲν καταθραύει.

'Αλλοίμονό του, ποῦ δουλεῖα
δὲν ἔχει, κουραζόδη,
τὸ νὰ φωνάζῃ τὴν Ἑλλάδα,
καθὼς καὶ τὸ Κορδᾶν.

Μέσα σὲ σάλους ἐκλογῶν ἀλλοίμονον'στὸν Ἑλληνα,
ποῦ δὲν βαρεῖ ντακούλα...
δὲν πρέπει μῆτε στέφανος σὲ τούτον ἀπὸ σέλινα,
ῤέβαι καὶ παραπούλια.

Καὶ δημοσίᾳ πάντοτε σοῦ τῶπα καὶ κατ'οἶκον
πῶς πρέπει νὰ σ'ἐπωφελῆς
κὶ ἀπαρεγγέλτως νὰ τελῆς
τὸ νόμιμον καθήκον.

'Ἐν τούτοις ὡς ἐκ περισσοῦ
καὶ'στὸν χορὸν τοῦ Παρκασοῦ
σοῦπα πῶς ἔγχευ'ἐκλογῶν
ἀγῶνας σωτηρίου
καὶ μὴ γαλῆς ὑμολογῶν
κυρίας καὶ κυρίου.

Μὰ οὐ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
τοὺς ἀληθῆς κρισίμους
πρῶτος πηγαίνεις'στοὺς χοροὺς
μὲ τόσους διασίμους.

Καὶ ψάλλεις κἀλλη κυρίων
καὶ κἀλλη καδβαλιέρων,
καὶ παραβλέπεις γαυρίων
τοῦ κράτους τὸ συμφέρον.

'Αλλοίμονο, ποῦ δυσπιστεῖ'στὴν ἔλευσιν Μεσοῖα,
μὰ πηλοῖζει, Περικλῆ, δευτέρᾳ παρουσίᾳ,
κὶ ἡ πολυφίλητος Πατρὶς ἐν Νίκαις καὶ Θεῆλλαις
καὶ Ναυκρατούσαις τρομεραῖς καὶ Δόξαις καὶ νεφέλαις
προσέρχεται τὰ τέκνα τῆς τὰ προσφιλῆ νὰ κρίνῃ,
καὶ λέγει τὰδ' ἐρίγδουπος : ἐρρέτωσαν ἐκεῖνοι,
ποῦ σὲ θεῆλλας ἐκλογῶν γὰρ τοὺς χοροὺς λιμάρουν
κὶ ὑποψηρίου βουλευτοῦ σαλῆν δὲν φερμάρουν.

'Ἦλθα μὲ κἀλην πρὸς αὐτοὺς, πλὴν εἰδειξαν ἀδράνειαν
καὶ ταπεινὴν δικαιοσύνην.

'Ἦλθα καὶ τοὺς ἐξώρμισα σὲ προπατόρων μνημάτα
κὶ ἔκεινοι δὲν ἐφάνησαν'στῆς ἐκλογῆς τὰ τμήματα.

Τοὺς εἶπα νῆαν ἐκλογῶν
πῶς ἀνατέλλ'ἡμέρα,
καὶ μοῦπε κόσμος δυσπραγῶν:
χαίρω πολὺ, μνητέρα.

Τοὺς ὄρκισα σὲ λευθεριαῖς
καὶ σὲ Στρατῶν στελέχη,
καὶ σὲ θεομοῦς καὶ κομπαριαῖς,
ἀλλ' ἔμως πέρα βραχί.

Τοὺς εἶπα γὰρ Συντάγματα
καὶ γι' ἄλλα τέτοια πράγματα,
καὶ δὲν ἐσῆκωσεν κανεὶς σκεῖθι, ζῆλό, στέκα,
κὶ οἱ μὲν ἤθρασαν ἀγρόν, οἱ δ' ἐγῆμκαν γυναικᾶ.

'Ἦλθα καὶ τοὺς ἐξώρμισα σὲ μὲ μὲγάλη σκλάβια
κὶ ἔκεινοι μοῦπαν : τράβα.
'Ἐφῶναξ καὶ σηκώθουν ν'ἀκούσουν νῆα ρίματα
κὶ ἔκεινοι μ' ἔβλεπαν ψυχροὶ μὲ νύστες χασμουρήματα.

'Μπρὸς ἀπὸ κἀπακί'πέρασα,
ρεσινα τοὺς ἐκέρασα,
τοὺς ἔδωκα τοιγάρα.

Κὶ αὐτὰ δὲν τοὺς ἐρέθισαν,
δὲν κἀντισαν, δὲν μῆδυσαν,
δὲν γίνικαν φουγάρα.

Μὲ τὴν γλυκερὰ τὴν πίπιζα
καὶ τοὺς αὐλοὺς τοὺς μάγους
ἐλπιδίς ἀνερίπιζα
'στοῦ στήθους τῶν τοὺς πάγους.

'Ἦλθα μὲ κἀλην πρὸς αὐτοὺς κὶ ἔλογικό νταούλι,
καὶ δάφνης ρίγνοντας κλαδῆ
τοὺς εἶπα : στρέψετε, παιδιὰ,
'στὴν κἀλην τοῦ Φαρδούλη.

Στεφανωμένη'κἀθίσα'στὸ μαρμαρένιο Στάδιο,
κὶ ἔβῳσα'στῆς θείας γῆς
τοὺς παγωμένους ἐκλογεῖς :
ψηφίσετε Ζυγομαλᾶ, Καλλιφρονᾶ, Γεννάδιο.

Κὶ ἂν ἕνας πρόκειται νὰ ἔβῃ γὰρ τοῦτο σεις, πολῖται,
δὲν πρέπει ν'ἀμελεῖτε.
Τούτον τὸν ἕνα σὲς ζῆτῶ,
τὸν ἕνα θέλω μόνον,
χάριν αὐτοῦ γουπετῶ
μὲ πάθος καὶ μὲ πόνον.

Τοιαῦτα κράζ'ἡ πότνια, πλὴν ἐκλογεὺς κανεὶς
ἀπὸ τοὺς ἀδρανεῖς
δὲν ἐξορμᾶ σάν κὶ ἄλλοτε'στὸν σάλον τὸν σωτήριον,
καὶ τότε στρέφ'ἡ καφερῆ'στὸ μέγα Κοιμητήριον.

'Ἔσειε νεκροὶ πούλαχιστον ἀνασθηθήτε, κράζει,
κὶ ἡμέρα νῆας ἐκλογῆς τῶν Ἀθηνῶν χαράζει.
Θαρρεῖ σ'αὐτοὺς τοὺς ζωντανούς πῶς ἔπεσε κντάρα
καὶ τῶρα γὰρ τὴν ἐκλογὴν δὲν ἔχουν λαχτάρα.

Τὰ κρύα σας τὰ μνημάτα
πικραλῶ ν'ἀφήσετε,
καὶ τρέξετε'στὰ τμήματα
καὶ δις καὶ τρίς ψηφίσετε.

Μὲ σάλπιγγα Τυρηνικήν
ἀνάσκειν σαλπίζω,
καὶ κίνησιν ἐκλογικήν
ἀπὸ νεκροῦ ἐλπίζω.

Στεφανωθήωσαν αὐτοὶ, πούχουν θερμὴ τὴν κρᾶσι
καὶ δὲν ἀφῶνον ἐκλογὴ'στὸ ἔθρονον νὰ περάσῃ.
Στεφανωθήωσαν αὐτοὶ, ποῦ φέρουν τὰ νταούλια,
ποῦ πηλαλοῦν'στὰ τμήματα μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια,
κὶ ὑποψηρίων μούτσουνα'στοὺς τοίχους ζυγρασίχου,
πρὸ πάντων ἔσοι καὶ νεκροὶ φῶς φανερὰ ψηφίζου.

'Ἄγρυα, Περικλέτο μου, μὲ τοὺς λοιποὺς μὴν τρῶς
καὶ'στὴν φωνὴν ὑπάκουσε τῆς σεβαστῆς μητρῆς.

**Πατρίς' Ελλάς μου, στής κάλπας έλα
μ' έλγά, κορδόνι, καί φουστανέλα.**

Της ελευθέρης γης κραυγή κραυγάζει και τής δούλης :
Καλλιφρονές, Ζυγομαλάς, Γενναίος, Φαρδούλης.

Καλέ μεγάλα φθίγγεται μυστηριώδης γλώσσα
κι' εξαίρονται τὰ δίκαια λαού προνομούχου,
και πότε πότε καιόνται δευγαλικά καμπόσα
κι' άρχίζει βήχας δυνατός και δός του γκούγου γκούγου.
Δες άφορμήν εις τόν σαφόν νά τόν ίδης σοφώτερον,
δός άφορμήν σ'όν δόχοντα νά δός περισσότερον.

Κάθε δημότης άδρανών εις κόρακας έρέτω.

Π.— Τόν ειδες τόν Γενναίον ;

Τόν ειδα, Περικλέτο.

Υποδοχή τού' γίνηκε σπουδαία και μεγάλη
κι' άμείσως τόν άδήγησαν εις τού Μικρομικχάλη.

Σκοζώ για τόν Γενναίον και μάσκουλα τινάζω,
μá μούλεγαν Καλλιφρονές καμπόσαι νά ρουζώω,
κι' έλλοι Φαρδούλαρος κι' Έλγά, κι' έσκου, α, παπαρέλλα:
Κορδόνιαρος, Έλγάραρος, τής Λόντρας φουστανέλα.

**Τού Γενναίιου φθάσιμο
στόν τοπο τόν διάσημο.**

Π.— Λοιπόν τόν ειδες, Φασουλή ;

Τόν ειδα, φαμφαρόνο,

κι' έτσι τόν προσεφώνησα με πεκτιώτου πότο.

Έν μέσφ τώσων τρομερών και πολλαπλών κινδύνων
καλός μές έφθασες και σύ μέσ' από τού Λονδίνου.

Μέσ' άπ' όμίχλας σκοτανιάς
φθάνεις και σύ μέσ' σ'τάς κλεινάς,
όπου Σταδίων μάκαρα και τού φωτός μνημεία,
και Δόξης άειώματα

και Βάχων στεφανώματα,
κι' ή χάρις ή βρωμία.

Καλός μές ήλθες θαλερός άπό τήν Έγγλιτέρα
ν' άκούσης έθνικό ζουρνά κι' Έλληνική φλογέρα.
Καλός μές ήλθες εύγνωστος νά κάρης όμιλία
μέσ' άπό τήν Άγγλια,
πού σέ κυττοβν φουστανέλα Μυλλόρδοι τετακίδες
και πρώταις Μίς και Λατίδες,
και δέν ξεχνούσιν και τούς Ρωμμούς, πού με τού γουρουλί-
της φουστανέλας εξυμνούσιν τήν δόξαν τήν άίδιον. [δίου

Καλός μές ήλθες σ'τό χορό,
πού σέ πολλά τυρβάζεις,
πού ξέρεις τ' Άγγλικά νερά
και φουστανέλα βάζεις
κάθε γιορτή μας έθνική
και σχολή μας μεγάλη...
έδώ τήν βάζουν μερικοί
μόνο τού Καριαβάλη.

Παρακαλώ μήν τήν φορβή,
βγάλε τήν τήν γελοία,
και με Γενναίος, θαρρη:
πούς είσαι σ'τήν Άγγλια.

Κι' άν βάλης φέρμηλη χρυσή
κι' όλόχρυσια τουζλούκια,
— με μή νομίζης πώς και σύ
θά πάρης μονοκούκια.

Κι' έμένα, κύρ Γενναίε, καθόλου δέν άρέσει
κανένας ύποψήφιος με φέρμηλη και όσει.
Λόγια και λόποι χάνονται κι' έλα πηγαίνου άδικα
χωρίς καμπόσις κουμπαριάζ, ταγιέρα και κρασί...